

Ловци на кости

Сказание шесто от Малазанска книга на мъртвите

Стивън Ериксън

Пролог

1164 г. от Съня на Бърн

Истрал'феннидан, сезонът на Д'рек, Червея на Есента

Двадесет и четири часа след Екзекуцията на Ша'ик в Рараку

Паяжините между кулите прозираха високо горе на лъскави пелени и лекият вятър откъм морето подръпваше огромните нишки така, че дъждът се сипеше на тънка мъгла над град Картуул, като всякоя утрин в Ясния сезон.

С повечето неща човек би могъл да привикне рано или късно, и след като паяците паралт с жълтеникавите ивици първи бяха заели омразните някога кули след малазанското завоевание на острова, а това беше вече преди десетилетия, имаше достатъчно време човек да свикне с такива подробности. Дори гледката на чайки и гълъби, увиснали неподвижно всяко утро между десетките кули, преди големите колкото юмрук паяци да изпълзят от бърлогите си на горните етажи, за да грабнат плячката си, предизвикваше сред гражданите на Картуул не повече от смътно отвращение.

Сержант Хелиан от градската стража в квартал "Септарх", уви, беше изключение. Имаше богове, подозираше тя, гърчещи се във вечна насмешка към окаяната ѝ съдба, за която те самите безспорно бяха виновни. Родена в града, прокълнатата със страх от всякакви паяци, тя беше преживяла всичките си деветнадесет години в неутешим ужас.

Защо просто не напуснеш? Въпрос, който ѝ бяха задавали приятели и познати повече пъти, отколкото можеше да изброи. Ала не беше толкова просто. Беше невъзможно всъщност. Мътните води на залива се влачеха омърсени от кожи с проскубани пера, парцали паяжина и прогизнали, полюшващи се тук-там над вълните пернати трупчета. Навътре в сушата нещата ставаха още по-лоши.

Младите паралт, след като избягаха от своите стари в града, се бореха да достигнат зрелостта си сред варовиковите скали, обкръжаващи Картуул. И макар и млади, бяха не по-малко агресивни и хищни. Макар търговци и селяци да я уверяваха, че човек може цял ден да върви по пътеки и пътища, без да срещне нито един, Хелиан не вярваше. Знаеше, че боговете дебнат. Също като паяците.

Останеше ли по-трезва, сержантът забелязваше разни неща с бдителното усърдие, подобаващо за един градски страж. И макар да не беше в състояние на постоянно пиянство, хладната трезвост водеше до истерия, така че Хелиан се стареше да стъпва устойчиво по клатещото се въже на "не съвсем пияна". Тъкмо по тази причина не бе разбрала за странния кораб, пристанал току-що в Свободните кейове: беше пристигнал преди изгрев слънце и флаговете му показваха ясно, че е дошъл от Малаз.

Сами по себе си, корабите от остров Малаз не бяха нито нещо необичайно, да не говорим за забележително. Есента обаче беше настъпила и преобладаващите ветрове на Ясния сезон правеха невъзможни за навигация всякакви маршрути на юг, поне за следващите два месеца.

Ако не беше толкова замаяна, щеше също тъй да е забелязала - стига да бе заделила време да се запъти към кейовете, което сигурно щеше да е възможно само с помощта на меча - че корабът не е обичайната барка или търговска гемия, нито боен дромон, а гладък и изящен съд, конструиран по начин, неприлаган през последните петдесет години от нито един корабостроител в империята. Тънкият като острие нос бе украсен с причудлива дърворезба - малки релефни фигури на влечуги и червеи; резбата се проточваше плавно назад по планширите почти до средата на кораба. Кърмата беше четвъртата и странно висока, със странично поставено кърмово весло. Екипажът наброяваше десетина души, кротки като за моряци и несклонни да напуснат кораба, който се полюшваше вързан успоредно на кея. Една самотна фигура беше слязла веднага щом спуснаха подвижния мост малко преди разсъмване.

За Хелиан тези подробности дойдоха по-късно. Бегачът, който я намери, беше местно пристанищно гаменче, което ако не нарушаваше закона, се мотаеше около кейовете с надеждата да го наемат за водач на новопристигнали посетители. Късчето пергамент, което ѝ връчи, беше с доста добро качество,

можеше да се усети на допир. На него бе изписано сбито съобщение, което, щом го прочете, я накара да се намръщи.

- Добре, хлапе, опиши ми мъжа, който ти го даде.

- Не мога.

Хелиан хвърли поглед през рамо към четиримата стражи, застанали зад нея на ъгъла. Един от тях пристъпи зад момчето, хвана го с една ръка за дрипавата ризка и го повдигна. Раздруса го - леко.

- Какво, с паметта ли не си наред нещо? - каза Хелиан. - Дано, защото и петак няма да ти дам.

- Не мога да си спомня! Гледах го право в лицето, сержант! Само че... не мога да си спомня как изглеждаше!

Тя изгледа момчето за миг, после изсумтя и се обърна.

Стражът смъкна момчето на земята, но не го пусна.

- Пусни го, Урб.

Хлапакът офейка.

Тя махна вяло на стражите да я последват и пое надолу.

Квартал "Септарх" беше най-мирният район на града, само че не заради някакво по-особено усърдие от страна на Хелиан. Търговските сгради не бяха много, а малкото жилищни служеха за приют на послушници и поддържащ персонал на десетината храма от двете страни на широката главна улица. Крадци, които искат да останат живи, не крадят от храмове.

Тя поведе отделението си по широкото платно и за хиляден път си отбеляза колко запуснати са повечето храмове. Паяците паралт си падаха по пищната архитектура, куполи и по-малки кули, а жреците май губеха битката. Купища хитин пращяха и пукаха под стъпалата им, докато крачеха.

Преди години току-що изтеклата първа нощ на Истрал'феннидан щеше да се отбележи с буйно празненство по целия остров, изпълнено с

жертвоприношения, които да умилостивят богинята покровителка на Картуул, Д'рек, Червея на Есента, и архижрецът на Великия храм, Демидрекът, щеше да поведе процесия през града, по килим от плодородната смет, босите му нозе щяха да заорат през гниешия, гъмжащ от личинки и червеи боклук. Деца щяха да гонят куци псета по кривите задни улички, а щом ги сгасяха - да ги пребиват до смърт с камъни и да крещят името на богинята. На осъдени на смърт престъпници щяха публично да одират кожата, да прекършват дългите им кости, а сетне щяха да хвърлят нещастните жертви в ямите, гъмжащи от лешоядни бръмбари и червени огнечърви, които щяха да ги оглозгат до кокал през следващите четири-пет дни.

Всичко това беше преди Малазанското завоевание, разбира се. Първата, главна мишена на императора се беше оказал тъкмо култът към Д'рек. Императорът беше неясно, че ядрото на властта в Картуул е Великият храм и че най-могъщите магове на острова са жреците и жриците на Д'рек, над които властваше Демидрекът. Освен това не беше случайно, че в нощта на клането, предшествала морското сражение и последвалото го нашествие, нощ, предвождана от омразните Танцъора и Въслата, Старшата на Нокътя, заклинателите на култа, во главе с Демидрека, бяха основно прочистени. Защото архижрецът на Великия храм едва наскоро беше спечелил властта чрез вътрешен преврат, а изтиканият съперник бе не някой друг, а Тайсхрен, новият - по онова време - Върховен маг на императора.

Хелиан само беше слушала разкази за онези празненства, тъй като те бяха обявени извън закона веднага щом малазанските окупатори метнаха имперската мантия над острова, но твърде често ѝ бяха разказвали за отдавнашното блясково време, когато остров Картуул бил на върха на цивилизацията.

Сегашното окаяно състояние бе по вина на малазанците, за това всички бяха съгласни. Есента бе дошла с цялата си сила над острова и навъсените му обитатели. Не само култът към Д'рек беше съкрушен, в края на краищата. Робството беше премахнато, ямите за екзекуции бяха разчистени и запечатани окончателно. Имаше дори сграда, приютила пасмина подведени алтруисти, които осиновяваха сакати улични псета.

Подминаха най-скромния храм на Кралицата на сънищата и клечащия срещу него, най-омразен Храм на Сенките. Някога на Картуул бяха разрешени само

седем религии, шест от които - подчинени на Д'рек - оттук и името на квартала. Солиел, Полиел, Беру, Бърн, Гуглата и Финир. След завоеванието бяха дошли още - двата току-що споменати, както и Десембрий, Тогг и Опонн. А Великият храм на Д'рек, все още най-голямата сграда в града, беше в жалко състояние на разруха.

Мъжът, застанал пред широките стъпала на входа, бе в облеклото на малазански моряк - избеляла непромокаема кожа и протрита дрипава риза от тънък лен. Черната му коса беше прибрана на опашка без накити. Щом се обърна, сержантът видя лице на средна възраст, с гладки меки черти, макар че имаше нещо особено в очите му, гледаха някак трескаво.

Хелиан си пое дълбоко дъх, за да прочисти замаяните си мисли, после вдигна късчето пергамент.

- Това е ваше, предполагам?

Мъжът кимна и каза:

- Вие сте командирът на стражата в този квартал, така ли?

Тя се усмихна.

- Сержант Хелиан. Капитанът умря миналата година от гноясала пета. Още му чакаме заместник.

Мъжът вдигна иронично вежди.

- И не са ви повишили, сержант? Да не би трезвостта да е решаващо качество за един капитан?

- В бележката ви се казва, че във Великия храм става нещо неприятно - каза Хелиан, като пренебрегна грубостта му и се обърна да огледа масивната сграда. Двукрилата врата беше затворена и тя се намръщи. Точно в този ден, това беше безпрецедентно.

- Така мисля, сержант.

- Да не би да сте дошли да отдадете почитта си на Д'рек? - попита Хелиан. Смътно безпокойство си пробиваше път през алкохолната мъгла. - Вратите заключени ли са? Как се казвате и откъде сте?

- Името ми е Банашар, от остров Малаз. Пристигнахме тази сутрин.

Един от стражите зад нея изсумтя, а Хелиан се замисли. После изгледа Банашар малко по-съсредоточено.

- С кораб? По това време на годината?

- Бързахме, колкото можехме. Сержант, смятам, че трябва да влезем във Великия храм.

- Защо просто не почукате?

- Опитях - отвърна Банашар. - Никой не дойде да отвори.

Хелиан се поколеба. "Влизане с взлом във Великия храм? Юмрукът ще ми изпържи циците на тиган заради това".

- На стъпалата има мъртви паяци - обади се Урб.

Обърнаха се.

- Гуглата да ги вземе - измърмори Хелиан. - Много са. - И вече обзета от любопитство, се приближи. Банашар я последва, а след миг - и отделението.

- Изглеждат... - Тя поклати глава.

- Разложени - довърши Банашар. - Гният. Сержант, вратите, моля.

Тя пак се поколеба. Изведнъж ѝ хрумна нещо и тя го изгледа намръщено.

- Казахте, че сте бързали да стигнете тук. Защо? Поклонник на Д'рек ли сте? Не приличате на такъв. Какво ви доведе тук, Банашар?

- Предчувствие, сержант. Бях... преди много години... жрец на Д'рек, в храма Якатан на остров Малаз.

- Предчувствие ви е довело чак тук, в Картуул? За глупачка ли ме взимате?

В очите му припламна гняв.

- Явно сте прекалено пияна, за да подушите това, което мога да надуша аз. - Изглежда накриво стражите. - И вие ли нищо не надушвате като сержанта ви, или съм сам по този въпрос?

Урб се мръщеше. После каза:

- Сержант, трябва да избием вратите, поне според мен.

- Направете го тогава, проклет да си!

Отдръпна се и загледа, докато стражите блъскаха по вратите. Шумът привлече цяла тълпа и Хелиан видя бавно пристъпващата отпред висока, облечена в роба жена, явно жрица от някой от храмовете. "Ох, и сега какво?"

Но очите на жената оставаха приковани в Банашар, който на свой ред бе забелязал приближаването ѝ и я гледаше втренчено, с безизразно лице.

- Какво правите тук? - попита строго жената.

- Нищо ли не усетихте, Върховна жрице? Самодоволството тук, изглежда, е бързо разпространяваща се болест.

Погледът на жената се отмести към стражите, които блъскаха вратите.

- Какво е станало?

Дясното крило се пръсна и падна.

Хелиан махна с ръка на Урб да влезе и го последва, Банашар тръгна след нея.

Вонята беше убийствена. В сумрака се виждаше разплискана по стените кръв, късове месо, пръснати по лъскавите плочи на пода, и локви жълта слюз, кръв и фекалии, както и дрипи и кичури коса.

Урб - беше направил само две крачки навътре - спря и заби очи в онова, върху което беше стъпил. Хелиан се провря покрай него, ръката й сама посегна за манерката, окачена на колана й. Ръката на Банашар я задържа.

- Не тук, вътре.

Тя го отблъсна грубо.

- О, я върви при Гуглата - изръмжа, дръпна манерката и отви запушалката. Удари три бързи глътки. - Ефрейтор, иди намери командир Чарл. Ще ни трябва взвод да блокираме района. Да съобщят на Юмрука. И няколко мага да дойдат бързо тук.

- Сержант - намеси се Банашар, - това е проблем за жреците.

- Не ставай идиот. - Махна на останалите стражи. - Претърсете. Вижте дали има оцелели...

- Няма - заяви Банашар. - Върховната жрица на Кралицата на сънищата вече напусна, сержант. Съответно всички храмове скоро ще бъдат уведомени. Ще започнат разследвания.

- Какви разследвания? - попита навъсено Хелиан.

- Жречески - отвърна й мъжът и се намръщи.

- А ти?

- Аз видях достатъчно.

- Да не си и помислил да ходиш някъде, Банашар - рече тя, докато оглеждаше касапницата около тях. - Първата нощ на Ясния сезон във Велики храм обикновено включва оргия. Изглежда, е излязла от контрол. - Още две бързи глътки от манерката, и блаженото вцепеняване я обзе. - Има много въпроси, на които трябва да отговориш...

Гласът на Урб я прекъсна:

- Той си отиде, сержант.

Хелиан бързо се обърна.

- Проклятие! Не го ли държа под око тоя кучи син, Урб?

Едрият мъж разпери ръце.

- Приказвахте с него, сержант. Държах под око тълпата. Не мина покрай мен, това е сигурно.

- Пусни описанието му. Искам да го намерите.

Урб се намръщи.

- Ъъъ, не мога да си спомня как изглеждаше.

- Проклет да си, и аз не мога. - Хелиан пристъпи към мястото, където допреди малко стоеше Банашар. Примижа и огледа стъпките му по засъхналите локви кръв. Не водеха наникъде.

Чародейство. Мразеше чародейството.

- Знаеш ли какво чувам точно в този момент, Урб?

- Не.

- Чувам Юмрука. Подсвирква си. Знаеш ли защо си подсвирква?

- Не. Виж, сержант...

- Понеже чува как съска тиганът, Урб. Онова хубавичко сладко съскане, което го прави толкова щастлив.

- Сержант...

- Къде ще ни прати според теб? В Корел? Там вече е гадно колкото си щеш. Може би в Дженабакъз, макар че там се е поукротило донякъде. Седемте града може би. - Пресуши последните глътки бисерно бренди в манерката. - Едно е сигурно: няма да е зле хубаво да си наточим мечовете, Урб.

По улицата отекна тропот на тежки ботуши. Половин дузина отделения, най-малко.

- Не качвай много паяци на корабите, нали, Урб? - Помъчи се да надвие замаята и изгледа окаяната физиономия, изписала се на лицето му. - Точно така е, нали? Каж ми, че съм права, проклет да си!

Някъде преди стотина години мълния беше поразила огромното дърво гулдинда, белият огън се беше врязал като копие в сърцевината на дървото и беше пръснал древния ствол. Черните следи от овъглено отдавна бяха избелели от пустинното слънце, бълващо несекващата си изгаряща светлина над проядената от червеи дървесина. Парчета кора се бяха олющили и лежаха струпани на купища над оголените коренища, увили като гигантска паяжина билото на хълма.

Могилата, някога кръгла, а сега - порутена, властваше над цялата котловина. Издигаше се самотна, съвсем преднамерено извисен остров сред безразборния, объркваш окоото пейзаж. Под струпаните каменни грамади, песъчливата пръст и плъзналите мъртви коренища покривният зид, предпазвал някога оградената с плочи погребална камера, се беше пропукал, сринал се беше, за да погълне пространството долу, и бе затиснал с неимоверната си тежест погребаното вътре тяло.

Тръпнещи стъпки, спускали се до това тяло, бяха съвсем рядко събитие - навярно не повече от пет-шест пъти през неизброимите хилядолетия - от които дълговечно дремещата душа се беше раздвижвала в смътна пробуда, сетне - в напрегната будност заради усещането за не един чифт ходила, а за дузини, изкачващи се по стръмния склон и трупащи се около поразеното дърво.

Кълбото магически прегради, загърнали съществото, беше заплетено и усукано, ала все още устояваше в многократно наслоената си мощ. Онзи, който го бе затворил, бе проявил усърдие, сътворил беше ритуали на непоколебима устойчивост, прошарени с кръв и подхранени с хаос. Предназначени бяха да устоят вечно.

Подобни намерения представляваха заблуда, изразила се в погрешното убеждение, че все някой ден смъртните няма да са подвластни повече на злоба или отчаяние. Че бъдещето ще е по-безопасно място от жестокото настояще и че всичко, било някога минало, не ще се повтори. Дванадесетте

дългнести фигури в загърнати с гугли глави и лица, скрити зад сиви була, добре разбираха рисковете, съпровождащи необмислени действия. Но също тъй разбираха и отчаянието.

Всички те бяха обречени да говорят на това събиране, в последователност, предопределена от разположението на различни звезди, планети и съзвездия, невидими зад синьото небе, ала все пак със знайно местоположение. След като заеха местата си, се проточи дълъг миг безмълвие, а после първият от Безименните заговори:

- Отново сме изправени пред необходимост. Налице са отдавна предречени признаци, че всички наши борби са били за нищо. В името на Лабиринта на Мокра, възвестявам ритуала на освобождение.

При тези думи затвореното в могилата същество внезапно се сепна и в побудената си свят мигом възвърна идентичността си. Името му беше Дежим Небрал. Роден в навечерието на гибелта на Първата империя, когато улиците на града отвън горяха и писъци възвестяваха безпощадна касапница. Защото Т'лан Имасс бяха дошли.

Дежим Небрал, роден в най-пълно съзнание, дете със седем души, изпълзяло оцапано с кръв и треперещо от изстиващия труп на майка си. Не дете. Изчадие.

Т'ролбарал бяха демонични творения на самия Дессимбелакис, далеч преди Черните хрътки да придобият форма в ума на императора. Т'ролбарал, жалка грешка в преценката, бяха заличени, премахнати по заповед на самия император. Кръвопийци, хранещи се с човешка плът, ала при все това притежаващи дълбини на ума, които дори самият Дессимбелакис не бе могъл да си въобрази. И тъй, седем Т'ролбарал бяха успели временно да надлъжат и да се спасят от ловците си, достатъчно, за да могат да вложат нещо от душите си у една смъртна жена, овдовяла през Треллските войни и без семейство, жена, която никой нямаше да забележи, чийто ум можеше да бъде прекършен, чието тяло можеше да бъде превърнато в хранващ съсъд, М'ена Махъби за седемликото дете д'айвърс Т'ролбарал, растящ бързо в утробата ѝ.

Дете, родено в нощ на ужаси. Ако бяха открили Дежим, Т'лан Имасс, щяха да действат без колебание: да извлекат от него седемте демонски души, да ги оковат във вечно страдание, да изцеждат силата им, бавно и на капки, за да хранва хвърлячите на кости на Т'лан в несекващите им войни срещу Джагът.

Но Дежим Небрал се беше спасил. Силата му растеше, докато се хранеше, нощ след нощ, сред руините на Първата империя. Винаги скрит, дори за малцината соултейкън и д'айвърс, преживели Голямото клане, защото дори те нямаше да понесат съществуването на Дежим. Хранеше се и с някои от тях също тъй, защото беше по-умен от тях и по-бърз, а и Дерагот не се бяха натъкнали на дирите му...

Черните хрътки си бяха имали господар по онова време, умен господар, вещь в залагането на примки от чародейство, и решили, милост нямаше да прояви.

Само една грешка - и край със свободата на Дежим. Окови след окови, отнемане на съзнание и сваяст, а с тях - и всякакъв усет, че някога е било... иначе.

Но ето, че сега... отново беше буден.

Вторият Безименен, жена, заговори:

- На запад и юг от Рараку се простира равнина, огромна и равна на левги и левги, във всички посоки. Щом пясъците се отвеят, се оголват чирепи от милион счупени грънци и да прекосиш бос равнината е да оставиш диря от кръв. Сред тази сцена блесват ярко истини. По пътя от невежото дивачество... някои съсъди трябва да се строшат. А за госта трябва да се заплати данък в кръв. С мощта на Лабиринта на Телас, възвестявам ритуала на освобождение.

В гробната могила Дежим Небрал започна да осъзнава тялото си. Осакатена плът, болящи кости, остър чакъл, местещи се пясъци, неимоверната тежест, която го бе затиснала. Агония.

- Тъй както формулирахме тази дилема - заговори третият жрец, - тъй трябва и да предизвикаме решението й. Хаос терзае този свят и всеки свят отвъд този. В моретата на реалността може да се открият множество пластове, едно битие протича над друго. Хаосът заплашва с бури, приливи и коварни течения, отправя всичко към гибелен въртоп. Избрали сме едно течение, ужасна, неокована сила - избрана, за да го насочи, да оформи курса му, невидим и безпрепятствен. Решени сме да тласнем една сила срещу друга - и тъй да постигнем взаимно унищожение. Съзнаваме ужасната си отговорност в това, ала все пак единствената надежда за успех е у самите нас, в това, което вършим тук на този ден. В името на Лабиринта на Денъл, възвестявам ритуала на освобождение.

Болката се изцеди от тялото на Дежим. Все така заклещен и неспособен да помръдне, д'айвърсът Т'ролбарал усети, че плътта му се изцерява.

Четвъртият Безименен рече:

- Длъжни сме да признаем скръбта си заради предстоящата кончина на един доблестен слуга. Тази скръб, уви, трябва да е краткотрайна и заради това - несравнима с величието на обречената жертва. Това, разбира се, не е единствената скръб, наложена над нас. За другата вярвам, че всички ние вече сме в мир, иначе нямаше да сме тук. В името на Лабиринта на Д'рис, възвестявам ритуала на освобождение.

Седемте души на Дежим Небрал се откриха една от друга. Д'айвърс, ала и нещо много повече, не седем, които са едно - макар да можеше да се каже, че е вярно - а седем отделни в единичността си, независими и все пак - слети в едно.

- Все още не разбираме всеки аспект на този избран от нас път - заговори петият, жрица, - а в търсенето на това разбиране липсващите ни събрата трябва да са неумолими. Сенкотрон не може - не бива - да бъде подценяван. Той притежава твърде голямо познание. За Азат. Навярно и за нас. Той все още не е наш враг, но това само по себе си не го прави и наш съюзник. Той... смущава. Бих предпочела да можехме да отречем съществуването му още при най-първа възможност, макар да съзнавам, че този мой възглед е в малцинство в нашия култ. И все пак кой друг осъзнава повече от мен Селението на Сянка и новия му властелин? В името на Лабиринта на Мийнас, възвестявам ритуала на освобождение.

И стана тъй, че Дежим проумя силата на своите сенки, седемте заплодени измамници, затаилите се в засада негови ловци, в така нужния лов, който го хранеше, който му носеше така безмерно удоволствие, извън пълния корем и прясната топла кръв в жилите му. Ловът доставяше усет за... господство, а господството беше прелест.

Гласът на шестата Безименна зазвуча някак странно, като от друг свят:

- Всичко, що се разгръща в тленното селение, придава форма на твърдта, по която стъпват боговете. Така те никога не са уверени в своите стъпки. Нам се пада да очертаем дирите, да вкопаем дълбоките гибелни ями, клопките и

капаните, които трябва да бъдат оформени от Безименните, защото ние сме ръцете на Азат, ние сме ваятелите на волятата на Азат. Нам се пада задачата да задържим всичко на място, да изцерим онова, що е увредено, да поведем враговете ни към унищожение или вечен затвор. Не ще се провалим. Призовавам мощта на Разбития Лабиринт, Куралд Емурлан, и възвестявам ритуала на освобождение.

Благодатни пътеки имаше през света, пътеки накъсани, и Дежим ги беше използвал добре. Щеше да го стори отново. Скоро.

- Баргаст, Трелл, Тартено Тоблакай - заговори седмият жрец и мъжкият му глас прокълбна, - това са оцелелите нишки от кръвта на Имасс, каквито и да са претенциите им за чистота. Измислици са тези уверения, ала измислиците имат цел. Те налагат различие, те пренасочват изминатия път и пътя идещ. Те чертаят гербовете на знамената във всяка война и с това оправдават кланетата. Целта им, следователно, е да наложат удобни лъжи. В името на Лабиринта на Телланн, възвестявам ритуала на освобождение.

Огън в сърцето, внезапен тътен на пробудил се живот. Студената плът се затопли.

- Замръзнали светове се таят в мрака - изхриптяха словата на осмия Безименен - и с това пазят тайната на смъртта. Тайната е изключителна. Смъртта пристига като познание. Признание, разбиране, приемане. Това и нищо повече, и нищо по-малко. Ще дойде време, навярно не след много дълго, когато смъртта ще открие собствения си лик в множество отражения и нещо ново ще се роди. В името на Лабиринта на Гуглата, възвестявам ритуала на освобождение.

Смъртта. Беше му отнета от господаря на Черните хрътки. Беше нещо, за което трябваше да копнее, навярно. Но още не.

Деветият жрец започна с тих весел смях и после рече:

- Където всичко е започнало, там ще се върне накрая. В името на Лабиринта на Куралд Галайн, възвестявам ритуала на освобождение.

- А в името на мощта на Рашан - изсъска нетърпеливо десетият Безименен - възвестявам ритуала на освобождение!

Деветият жрец се изсмя отново.

- Звездите се въртят в кръг - заговори единадесетият Безименен, - а с това и напрежението се усилва. Има справедливост във всичко, което вършим. В името на Лабиринта на Тирлан, възвестявам ритуала на освобождение.

Зачакаха. Да заговори дванадесетият Безименен. Ала тя не каза нищо, само изпъна тънката си ръждивочервена люспеста ръка, която бе всичко друго, но не и човешка.

И Дежим Небрал усети присъствие. Разсъдък, хладен и жесток, просмука се властно надолу, и д'айвърс изведнъж изпита страх.

Можеш ли да ме чуеш, Т'ролбарал?

Да.

Готови сме да ти дадем свобода, ала ще трябва да ни платиш за това освобождение. Откажеш ли да ни платиш, отново ще те пратим в безумно забвение.

Страхът премина в ужас.

Каква е отплатата, която искате от мен?

Приемаш ли?

Да.

И тогава тя му обясни какво се иска от него. Изглеждаше простичко. Дребна задача, лесно постижима. Дежим Небрал беше освободен. Нямаше да отнеме дълго, жертвите бяха близо, в края на краищата, а щом веднъж го свършеше, щеше да е свободен от всякакви задължения и можеше да прави каквото му е угодно.

Дванадесетата и последна Безименна, известна някога като Сестра Спайт (Злоба), отпусна разперената си длан. Знаеше, че от дванадесетимата събрани тук единствено тя ще преживее появата на този безмилостен демон. Защото Дежим Небрал щеше да е гладен. Жалко, жалко и за потреса и отчаянието на съмишлениците й, щом видеха нейното бягство - в краткия миг, преди

Т'ролбарал да ги нападне. Имаше си основания, разбира се. Първото и най-главното сред тях бе простичкото желание да остане сред живите поне още малко. Колкото до другите ѝ основания - бяха си нейни и само нейни.

Изрече:

- В името на Лабиринта на Старвалд Демелайн, възвестявам ритуала на освобождение.

А от думите ѝ се спусна, през коренищата на мъртвото дърво, през камък и пясък, като поглъщаше преграда след преграда, сила на ентропия, знайна за света с името "отатарал".

И Дежим Небрал се надигна в света на живите.

Единадесет Безименни заредиха последните си молитви. Повечето от тях така и не ги довършиха.

Някъде по-далече, седнал кръстато до малък огън, един татуиран воин килна глава към отекналите далечни писъци. Извърна очи на юг и видя дракон, издигащ се тежко от хълмовете на хоризонта - пъстрите люспи блеснаха под гаснещата слънчева светлина. Воинът го погледа как се извисява все по-уверено нагоре и се намръщи.

- Кучка - измърмори. - Трябваше да се сетя.

Писъците в далечината вече заглъхваха. Издължилите се сенки сред скалните издатини около малкия му бивак изведнъж станаха неприятни, гъсти и зацапани.

Таралак Вийд, воин грал и последният оцелял от кръвната линия на Ерот, сбра храрка в устата си и я изплю върху дланта на лявата си ръка. Разтри ръце да я размаже равномерно, а после приглади прибраната си назад черна коса с отработен жест, който стъписа за миг пълзящото из нея гъмжило насекоми.

След малко усети, че съществото е привършило с яденето и отново е поело по пътя си, и се надигна. Изпика се в огъня да го изгаси, взе си оръжията и тръгна да намери дирите на демона.

В колибите на кръстопътя живееха двайсетина души. Платното, проточило се успоредно на морския бряг, беше пътят Тапур и на три дни ход на север се намираше град Аол Тапур. Другият път, не повече от изровен коловоз, прекосяваше планините Пат'Апур, далече навътре в сушата, после се опваше на изток, минаваше през тази колибарска махала и след още два дни вървене, най-сетне стигаше крайбрежния път покрай Отатаралско море.

Преди четири столетия на това място бе имало процъфтяващо селище. Ридът на юг от селото беше гъсто обрасъл с дървета с твърда дървесина и особени мъхнати пухкави листа, дървета вече изчезнали на субконтинента Седемте града. От тези дървета се правеха резбовани саркофази и селото се беше прочуло в градове чак до Хисар на юг, Карашимеш на запад и Ерлитан на северозапад. Търговията беше замряла с последното отсечено дърво. Храстите и тревата бяха изпоядени от козите, ветровете бяха издухали хумуса и само за едно поколение селото се беше свило до сегашното си окаяно състояние.

Осемнадесетте останали до ден днешен жители предлагаха услуги, които се търсеха все по-малко - да снабдят с прясна вода минаващи кервани, да закърпят сбруи, такива неща. Малазански чиновник бе минал оттук веднъж, преди две години, мърмореше нещо за градеж на нов път и разполагане на малък гарнизон, но това бе мотивирано от незаконната търговия със суров отатарал, която, благодарение на други имперски усилия, вече беше спряла.

Наскорешното въстание почти не беше засегнало умовете на малобройните жители, освен с по някой случаен слух, дошъл с минал по пътя вестносец или разбойник, но и слуховете вече не стигаха до махалата. Все едно въстанията бяха за други хора.

Ето защо появата на петимата на водещия навътре в сушата път малко след пладне бе забелязана веднага и вестта също така веднага стигна до формалния глава на общността, ковача Баратол Мекхар, единственият нероден тук жител. Малко се знаеше за миналото му по големия свят освен самоочевидното - черната му почти като оникс кожа, която го издаваше, че е от някое племе от югоизточния край на субконтинента, на стотици, навярно и на хиляди левги оттук. А кривите белези по страните му изглеждаха от битки, както и гъстата плетеница бели линии, нащърбили ръцете му от китките до лактите. Знаеха го като несловоохотлив човек и буквално без мнения - поне не си правеше труд

да ги споделя - и поради това бе съвсем подходящ за неофициален водач на селцето.

С петима-шестима все още податливи на любопитство по петите Баратол Мекхар закрачи нагоре по единствената уличка към края на селцето. Постройките от двете страни бяха порутени, отдавна изоставени, с хлътнали покриви, ронещи се и затрупани с пясък зидове. На шейсетина крачки от тях стояха петимата - неподвижни като замръзнали, ако не се брояха полюшващите се дрипави краища на кожените им наметала. Двама държаха копия, другите трима носеха на гърбовете си дълги двуръчни мечове. На някои като че ли им липсваха крайници.

Очите на Баратол не бяха толкова остри като някога. Въпреки това...

- Джелим, Филиад, идете в ковачницата. Полека, без да тичате. Има един сандък, зад топовете кожа. Има ключалка - строшете я. Извадете брадвата и щита, металните ръкавици и шлема - ризницата оставете, няма време за това. Хайде.

През единадесетте години, откакто Баратол беше живял сред тях, нито веднъж не бе изричал толкова думи наведнъж, на никого. Джелим и Филиад зяпнаха слисани широкия гръб на ковача, после, щом внезапният страх сви стомасите им, се обърнаха и тръгнаха сковано, с непохватни дълги крачки назад по улицата.

- Разбойници - прошепна Кулат, пастирът, заклал последната си коза заради бутилка пиене от минал преди седем години керван: нищо друго не беше свършил оттогава. - Може пък просто да искат вода - то друго няма при нас. - Малките кръгли камъчета, които държеше в устата си, изтракаха, докато говореше.

- Не искат вода - отвърна Баратол. - Всички: идете си намерете оръжия, каквото и да е... не, остави. Просто си идете по домовете. И стойте там.

- За какво чакат? - попита Кулат, докато другите се пръскаха.

- Не знам - призна ковачът.

- Май са от някое племе дето не съм го виждал. - Засмука за миг камъчетата и добави: - Тия кожи... не е ли малко горещо за кожи? И тия костени шлемове...

- Костени ли са? Очите ти май са по-добри от моите, Кулат.

- Само те още работят, Баратол. Гледай ги какви са яки тия! Знаеш им племето сигурно?

Ковачът кимна - вече чуваше тежките стъпки откъм селцето зад тях, Джелим и Филиад бързаха насам - и отвърна:

- Така мисля.

- Беля ли ни носят?

Джелим спря до Баратол. Почти залиташе под тежестта на двуострата брадва с дръжка, стегната в железни пръстени, верига, увита около ефеса, ейрънска стомана с блесналите като сребро наточени ръбове. Триостър шип увенчаваше грамадното оръжие, с извити върхове, като глава на лък на арбалет. Младият мъж се беше вторачил в брадвата все едно е императорски скиптър.

До Джелим пристъпи Филиад, понесъл ръкавици с железни люспи, кръгъл щит и шлем с решетъчни набузници и забрало.

Баратол взе ръкавиците и ги нахлузи. Застъпващите се люспи покриваха ръцете му до лактите и завършваха с капачета за лактите. Отвътре имаха по една желязна пръчка, от китката до капачката. Той ги стегна здраво, после взе шлема и се намръщи.

- Забравил си плъстената подложка. - Върна му го. - Дай ми щита. Стегни го над лакътя ми, проклет да си, Филиад. По-здраво. Добре.

После посегна за брадвата. На Джелим му трябваха двете ръце и цялата сила, за да вдигне оръжието достатъчно високо, та Баратол да може да хлъзне дясната си ръка през верижния клуп и да го увие два пъти около китката си. После ковачът стисна дръжката и надигна брадвата без видимо усилие.

И рече:

- Махайте се оттук.

Кулат остана.

- Идват, Баратол.

Ковачът не беше откъснал поглед от фигурите.

- Не съм чак толкова сляп, старче.

- Сигурно си, да застанеш тук. Казваш, че го знаеш племето - да не би за тебе да са дошли? Някоя стара мъст?

- Възможно е - отвърна Баратол. - Ако е тъй, тогава вас би трябвало да ви оставят на мира. Щом приключат с мен, ще си идат.

- Защо си толкова сигурен?

- Не съм. - Баратол надигна брадвата в готовност. - С Т'лан Имасс човек никога не може да е сигурен.

(Книги) Художник

✖ Machito Gomi

⊞ добаѝ опѝя

(Книги и Учебници) Корица

Мека корица ▼

⊞ добаѝ опѝя

linked_skus

(Книги и учебници) Број
страницы

192

[Общи] Размер на продукта

(Книги и учебници) Година

2022

(Книги и Учебници) ISBN

9781974734269